

Napló

2013. 06. 01.

Ladánybene-Nagyvárad-Torda-Kolozsvár-Torockó

Izgatottan gyülekeztünk reggel fél ötkor az iskola előtt, körülöttünk csomagok halmai, és vártuk az INDULÁSt!! Egész öt óráig vártunk, ekkor jött meg a busz a már ismerős sofőrrel, mint kiderült, későn végzett este, és ki kellett töltenie a pihenőidőt. Végre minden csomag megtalálta a helyét, és persze mi is, így elindultunk. Feszülten figyeltünk a határállomáson, azt hittük, komoly ellenőrzés lesz, meg hosszas várakozás, de szerencsére szinte észrevétlenül léptük át a határt.

Először Nagyváradon álltunk meg a Schlauch-kertben, a Petőfi-szobornál saját készítésű koszorúinkat helyeztük el, megemlékeztünk a költőről, és elmondtuk a „Négy nap dörgött az ágyú..” című verset. Ezután a város sétálóutcáját kerestük fel, itt nézelődtünk, mert a sok ülés után jólesett már kicsit megmozgatni a lábunkat. Felfedeztük a belvárost, láttuk a püspöki palotát, és más nevezetességeket.

Továbbindultunk Tordára, ott a református paplak udvarán ugyancsak koszorúztunk. Felidéztek Petőfi és Júlia történetét, hiszen itt helyezte a költő biztonságba családját Miklós Miklós református esperesnél az utolsó napokban. Itt a Szeptember végén-nel emlékeztünk meg a költőről és szerelméről. Ezután Kolozsvárra utaztunk és szállásadónkkal találkoztunk. A város főterén megnéztük Mátyás királyunk monumentális szobrát, majd a Szent Mihály templomhoz érve az osztály nagy része felment a kupolába ahol az óraszerkezetet is megnézhattük. Leérve a toronyból megnéztük Mátyás király szülőházát is. majd elindultunk Torockóra ahol már izgatottan vártak bennünket. Megtekintettük a Székely követ és megízlelhetjük a székelyek különleges ízvilágát is a meleg vacsorával, ami finom zöldséglevéből, székelykáposztából és almás lepényből állt. Ezután elfoglaltuk a szállásunkat, és a hosszú nap után pihentünk.

2013. 06. 02.

Torockó-Torda-Marosvásárhely-Székelykeresztúr-Szentábrahám

A felkelés után bőséges reggelivel vártak bennünket, majd a tisztes mennyiségű étel és tea elfogyasztása után a helyiek javaslatára felkerestük a tordai sóbányát. Bő fél órát kellett várni a magyar nyelvű tolmácsra, hogy bejuthassunk. Mihelyst beértünk, rögtön megkóstoltuk, nyalogatni kezdtük a falat, hogy tényleg sós-e? Majd az idegenvezető később felvilágosított minket arról, hogy a sónak hashajtó hatása van. ☺ Sokat kellett gyalogolni és lépcsőzni, ugyanis a liftnél 2 km-es sor állt, ráadásul több diáknak tériszonya volt, de a látvány megérte,

nem mindennapi! A bányából utunk Marosvásárhelyre vezetett, a főtéren éppen kirakodóvásár volt. örömmel vásároltunk mi is, méghozzá kancsikát! (ostort) Ezzel csattogatva vonultunk végig a téren. Megnéztük a virágos órát, és megkoszorúztuk a Görög-házon elhelyezett Petőfi-emléktáblát. Itt elénekeltünk egy erdélyi népdalt, majd kívülről megnéztük a Teleki Téka Könyvtár épületét, ugyanis vasárnap lévén zárva volt. Továbbutaztunk Székelykeresztúrra, itt is a főteret kerestük fel: koszorút helyeztünk el a Petőfi-szobornál, és erdélyi magyar diákokkal együtt szavaltuk el a Nemzeti dal-t. Ezután testvértelepülésünk, Szentábrahám felé indultunk, ez már közel volt. Itt nagy szeretettel és örömmel fogadtak minket, többünket ismernek a családok, hiszen több mint tíz éve fogadjuk ugyanazokat a családokat otthonunkban. A diákoknak és szüleiknek, a pedagógusoknak bemutattuk településünket, Ladánybenét egy diasorozat segítségével. Még azok is megtudtak új dolgokat, akik már többször jártak a falunkban. Este hagyományos székely ételt főztek nekünk, majd néhány itt élő diákkal töltöttük el a nap többi részét. Szállásunk a helyi óvodában volt, ahol alvás előtt az egyik szomszéd diák hangulatos gitárelőadást tartott nekünk. A fárasztó nap után hatalmas élményekkel térhettünk nyugovóra.

2013. 06. 03.

Szentábrahám- Farkaslaka-Békás-szoros-Gyilkos-tó-Szentábrahám

Ez után az este után most kivételesen kipihenten ébredtünk fel. A bőséges reggeli után elindultunk az idegenvezetőnkkel, a helyi földrajz tanár úrral, aki a nap további részén velünk tartott Farkaslakán meglátogattuk Tamási Áron sírjánál. Ezek után továbbhajtottunk a Békás-szoros felé. Útközben találtunk egy Petőfi-domborművet, amiről eddig nem is hallottunk. Megálltunk, megkoszorúztuk, majd a ház lakója mesélt nekünk a dombormű történetéről. Az ott élő idős hölgy meghatódott, mikor megtudta, hogy Magyarországról érkeztünk. Ezután felkerestük a Zetelaki-víztározót is. Itt találkozik a Sikaszó-patak a Nagy-küküllővel. Végül megérkeztünk a Békás-szoroshoz, ahol két elég hosszú és fárasztó órát töltöttünk el, de legalább két igen aranyos kutyával ismerkedtünk meg: Rokival és Bélával. Megérte a fárasztó mászás, gyaloglás, kapaszkodás: az Oltárkő és Tündérbert egyáltalán csodálatos és különleges élményt nyújtott, de a legfélelmetesebb a Pokol Kapuja volt: itt elgondolkozhatunk, mekkora természeti erő és mennyi véletlen kell ahhoz, hogy ez a csoda létrejöhessen. A túra után Gyilkos-tónál kb. egy órát töltöttünk, pihentünk, vásárolgattunk, meguzsonnáztunk, mégpedig a szentábrahámiaiak által csomagolt útravalót fogyasztottuk el. A bátrabbak pedig még csónakázhattak is. Visszatérve Szentábrahámra még egy sportprogram is várt bennünket: a két település iskolásai közös 1848 méteres futóversenyen vettek részt. A célt nemzeti színű szalag jelezte, ezt a két iskola igazgatónői fogták. Ezalatt búcsúvacsora készült nekünk, ahol a falu hivatalos képviselői, vezetői, a polgármester, a pap, az iskolaigazgató Enikő néni is megjelentek. Vacsora után Enikő néni elbúcsúzott tőlünk, megköszönte, hogy az erdélyi utunk során meglátogattuk őket, és örült, hogy vendégül láthatták a ladánybenei diákokat, majd pár diák tanári kísérettel zenés gitárelőadással készült nekünk. A vacsora után átadtuk mi is az ajándécsomagokat, de a szentábrahámi gyerekek is készültek meglepetéssel: saját készítésű barátság karpereccel és házi csokival búcsúztattak bennünket. Miután visszamentünk a szállásra az estét a szomszéd diák gitárelőadása zárta.

2013. 06. 04.

Szentábrahám-Székelykeresztúr-Segesvár-Körösfő-Ladánybene

Utolsó napunk is elérkezett immár. A reggeli után tanórákon vehettünk részt: magyar órán, fizikán és román órákat láthattunk. Az igazgatónő, Enikő néni kérésére a tanórákról sem képszem hangfelvételt nem készíthettünk. Az órák után közösen elültettük a lilaakác csemeténket, itt hagyva emlékünket Ladánybenéről. Ez a Barátságfa, melynek fejlődését folyamatosan figyelemmel kísérjük mi is a képek által, virágzása mutatja a testvértelepülési kapcsolat virágzását. Reméljük, a jellegzetes alföldi növény megszokja az ottani klímát, és éveken át kereshetik majd fel az odalátogató ladánybeneiek. Miután végleg búcsút vettünk Szentábrahámtól, Székelykeresztúrra utaztunk. Itt már várt bennünket egy idegenvezető hölgy, ő mutatta meg a helyet, ahol Petőfi Sándor a segesvári csata előtti éjszakát töltötte. Ennek emlékét őrzi a körtefa maradványa, amely alatt vacsorázott, ezt Petőfi körtefájának hívják a mai napig. A költő és az utolsó csata emlékét az „Egy gondolat bánt engemet..” című vers elszavalásával idéztük fel, majd elhelyeztük koszorúnkat a körtefánál, és bejegyeztük nevünket a vendégeknyvbe is. Persze innen sem jöhettünk el ajándék és élmények nélkül, az idegenvezető hölgy az osztály számára dedikált könyvvel kedveskedett nekünk, mely Petőfi utolsó napjait járja végig, képekkel illusztrálva. Utunk Segesvár felé vezetett, útközben megálltunk Petőfi kútjánál, ahol verssel és koszorúval emlékeztünk a lánglelkű költőnkre. Felkerestük a segesvári várat, és összefoglaltuk Petőfi utolsó napjait. Ezután Körösfőre utaztunk, ahol szakadni kezdett az eső. Itt vásárlási lehetőség volt bőven, mindenki szebbnél szebb dolgokat vásárolt magának és családtagjainak. Sokféle érdekes dolgot láttunk, fafaragásokat, népművészeti kézműves termékeket, agyagedényeket, stb. Ezek után elindultunk haza, és csak késő este érkeztünk meg. A négy nap kimerítő volt, sokat utaztunk, de rengeteg dolgot láttunk, tapasztaltunk meg és tanultunk, és bízunk benne, hogy nemcsak mi gyarapodtunk felejthetetlen emlékekkel, hanem magyarságunkból ottmaradt valami, mely a szentábrahámi gyerekekkel még szorosabbra fűzi majd a kapcsolatot. Új barátságok is születtek, reméljük, a levelezésen és a közösségi oldalakon kívül személyesen is találkozhatunk ismét.